

Bulling!

Adriana Sáez Castelló
1 ESO – IES Museros

El que us vaig a contar és la història d'una xiqueta, que va estudiar a la meua escola ja fa moltíssim de temps.

Doncs aquesta xiqueta, que es deia Rebeca, vivia a una bonica casa de València, i anava a un col·legi a prop de sa casa. Com que el seu pare hagué de canviar de treball, hagueren de mudar-se a un pis de Museros. Es mudà en el canvi de 6é de Primària a 1r de l'ESO, i es matriculà a un institut públic d'allí.

La veritat és que allí no va ser molt ben acollida, ja que Rebeca era tímida i no molt sociable, així que no tenia amics.

Es passava les classes aïllada amb les seues coses, i en els patis estava avorrida i sola amb el seu entrepà.

Un dia, a les 14:00, que és quan eixien de l'institut, un grup de xiquets majors la van parar enmig del corredor. Ella es va espantar prou, ja que si passava alguna cosa, no hi havia ningú al corredor que s'adonara i poguera defendre-la.

Efectivament, eixos xiquets no li tenien preparat res bo. Van començar diguent-li:

—Ets nova, no? Ens hem adonat que no tens ni un amic. Pobreta. Vols que et donem un poc de companyia, amigueta? —digueren, amb un to de burla.

—Xics, per favor, no m'espanteu —demanà Rebeca— comence a pensar que sou unes males persones, però si penseu que aneu a enganyar-me, no em fareu mal- Rebeca estava sorpresa amb el seu comportament valent.

Als altres els feia exactament igual tot el que ella deia. Tan sols se'n van anar riguent-se.

Rebeca tornà a casa prou adolorida, i contà als seus pares el que li havia passat, per saber si podia fer algo al respecte.

—Filla, és increïble! Es burlen de que no tens amics, i a més, pretenen que et faces amiga seua. Això és per a fer-te mal després, no faces cas —li digué sa mare.

Rebeca seguia sense amics, i passaven els dies, amb les mateixes burles i rialles de sempre d'aquells xiquets. Ella va començar a fartar-se, i els seus pares li contaren que a ella li estaven fent *bulling*, que els seus assetjadors no tenien vergonya, i que s'havia de fer algo al respecte.

Així i tot, va passar un temps, fins que un dia d'abril començà a ploure a muntó. Els xiquets no podien eixir al pati, així que es quedaren a classe. De sobte, una xiqueta que pareixia estar avorrida s'apropà a Rebeca i la saludà.

—Hola, Rebeca! Jo sóc Victòria. Sent molt que ni jo ni ningú t'haja volgut parlar en tot aquest temps. Veuràs, jo sóc prou tímida i em costa fer amistats, però, si vols, ens podríem fer amigues. Què em dius?

—Hola, Victòria... Sí? Jo tampoc sóc molt sociable. La veritat és que sí que m'agradaria tindre amics, ja que últimament no ho estic passant molt bé...

—Sí? Conta'm el que ha passat, si t'abelleix, no tinc cap problema.

Rebeca contà a Victòria la seua experiència amb el *bulling*, i Victòria es quedà al·lucinada.

—Com és que la gent és tan cruel? —preguntà Victòria, després d'haver escoltat amb interès la història de Rebeca— M'he quedat...

—Sorpresa?

—Sí, sorpresa! Saps? Tinc molts amics, si vols, te'ls presente i així fas amistats.

—Val! M'encantaria, gràcies!

Rebeca va sumar amics, i al tornar a casa li ho contà als seus pares, que es van emocionar molt.

—Filla, ens encantaria conèixer els teus amics nous.

L'endemà els amics i els pares de Rebeca es van conèixer, i entre ells, amb el pas del temps, van fer una colla d'amics inseparable, tant Rebeca i els seus amics, com els seus pares i els pares dels amics. La seua relació era tan íntima que els pares dels amics de Rebeca van oferir-se per sumar les seues veus i protestar a favor de Rebeca, que seguia soffrint *bulling*, després d'haver aconseguit una boníssima vida feliç i agradable.

Doncs, us preguntareu: “què ha passat amb els assetjadors?” Fàcil, hi havia tanta gent en contra del cas de Rebeca, i de l'assetjament escolar, que es va decidir fer una manifestació en contra d'això. La gent reflexionà tant que van fer que tots aquells que havien assetjat algú, tingueren el gran càstig de ser expulsats de l'escola.

Aquest xicotet relat és per a fer veure que, si volem, hi ha que actuar, perquè la meua iaia Rebeca no es detengué fins que els altres no ho feren.